

Arrest

nr. 62 509 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2011.

Gelet op arrest nr. 62 124 van 25 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 30 mei 2011 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. JADIN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in maart 2008 het Rijk binnen en diende op 29 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 15 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van gemengd Russisch-Wit-Russische origine. U werd geboren op 10 januari 1986 in Grodno.

Op 22 maart 2006 ging u met kennissen naar Minsk voor een betoging tegen de vervalsing van de verkiezingsresultaten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 maart 2006. 's Avonds werd u geslagen door de politie. U moest in een wagen stappen en werd naar een politiekantoor gebracht. Er werd u gevraagd waarom u in Minsk was. U werd in een cel opgesloten. De volgende dag werd u vrijgelaten.

In september of oktober 2007 werd u thuis door de politie gearresteerd en naar een politiekantoor meegenomen. U werd ook naar een rekruteringscentrum gebracht. Daar ondervroeg een majoor van de militaire politie u. U vroeg om uitstel van militaire dienst aangezien u student was. U werd gedwongen om een uitreisverbod te ondertekenen. De volgende dag bracht u een studentenbewijs van de universiteit naar het rekruteringscentrum.

Midden december 2007 kreeg u een convocatie voor een medische keuring in het rekruteringscentrum op 27 december 2007. Eén dag voor deze medische keuring werd u door onbekenden aangevallen en geslagen. U werd verzorgd in het ziekenhuis. De volgende dag ging u naar het rekruteringscentrum. U wilde de majoor vragen om de keuring uit te stellen wegens uw gezondheidstoestand maar u vond de majoor niet. Een dag later belde de majoor u. Hij zei dat uw gezondheidstoestand geen reden voor uitstel was. U kreeg een nieuwe convocatie voor 14 februari 2008.

Rond 4 januari 2008 kreeg u een brief dat u ontslagen werd aan de Staatsuniversiteit van Grodno. Op 14 februari 2008 werd u voor het laatst medisch gekeurd. De dokters zeiden dat u naar het leger moest. Op 1 of 2 maart 2008 vroeg u een kennis, D. B., om via zijn kennis bij het rekruteringscentrum, uitstel voor u te vragen. Hij liet u telefonisch weten dat dit niet mogelijk was. Die avond ging u naar huis. U zag een auto staan aan uw voordeur. Vier onbekenden stapten uit en kwamen naar u toe. U liep weg en verwondde uw benen. U verstopte zich enkele uren en belde een kennis om u te komen halen.

Uiteindelijk verliet u Belarus in de eerste dagen van maart 2008. Verborgen in een vrachtwagen reisde u van Grodno naar België. Twee à drie dagen later bereikte u België. Op 29 maart 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u er problemen heeft met de autoriteiten. Deze problemen ontstonden nadat u had deelgenomen aan een manifestatie na de presidentsverkiezingen van 19 maart 2006.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Allereerst verklaarde u problemen te hebben gehad omwille van uw sympathieën voor de Wit-Russische oppositie tegen president Lukaschenko. U beweerde deel te hebben genomen aan betogingen van de oppositie. Verder maakte en plakte u pamfletten tegen president Lukaschenko in Grodno (CGVS, p. 7). U was ook sympathisant van de oppositiebeweging Ratusha maar nam geen deel aan activiteiten en bekleedde geen functie in deze organisatie (CGVS, p. 6-8).

Het is echter bijzonder opvallend hoe beperkt uw kennis over de Wit-Russische oppositie was. U kon enkel de naam van de voormalige presidentskandidaat Alexander Milinkevitsj noemen, maar kon verder geen enkele naam van andere Wit-Russische oppositiepolitici opnoemen (CGVS, p. 18). U kon niet zeggen wie samen met Milinkevitsj de manifestatie op 22 maart 2006 organiseerde. Voorts zei u dat er verschillende personen uit de oppositie het woord namen tijdens deze manifestatie. Buiten Milinkevitsj kon u echter niemand opnoemen (CGVS, p. 17). U wist evenmin welke andere bekende personen op de manifestatie aanwezig waren (CGVS, p. 18). U wist ten slotte ook niet wanneer de meeting waaraan u zou hebben deelgenomen, begonnen was (CGVS, p. 17). Van universiteitsstudenten zoals u, met sympathieën voor de oppositie, kan toch verwacht worden dat ze enigszins op de hoogte zijn van de politieke ontwikkelingen en organisaties. Uw gebrekkige kennis over de oppositie en het verloop van de manifestatie van 22 maart 2006 tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aan.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kende u de naam niet van de majoor met wie u nochtans meermaals contact had (CGVS, p. 15 en 20). U wist ook niet waar het rekruteringscentrum precies gelegen was, hoewel u er verschillende keren naartoe ging (CGVS, p. 20). U verklaarde verder dat een leraar van de universiteit u liet weten of er betogingen gepland waren. U kende echter ook haar naam niet (CGVS, p. 8).

Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U legde weliswaar een brief voor van uw kennis Maksim HAIKOU. Hierin beweert hij dat hij met u deelnam aan de manifestatie op 22 maart 2006. Uw kennis schrijft echter dat hij, in tegenstelling tot u, niet werd meegenomen door de politie. Daardoor levert deze brief geen enkel begin van bewijs met betrekking tot de problemen die u ondervond vanaf de arrestatie door de politie, en evenmin van de problemen die u de volgende jaren zou ondervonden hebben. Verder diende u twee foto's in van een manifestatie in Minsk. U verklaarde dat uw vriendin deze foto's wellicht op internet vond. U staat bovendien niet op de foto (CGVS, p. 9). Daarom bewijzen deze foto's niets over uw deelname aan deze manifestatie, noch over de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. De door u aangebrachte brieven van uw verloofde, de ouders van uw verloofde, een vriendin en uw buurvrouw beschrijven enkel uw leven in België. Ze vertellen niets over de problemen die u gekend heeft in Belarus. Daarnaast legde u een pamflet voor dat u zelf getekend heeft. Dit document bewijst niet dat u verantwoordelijk was voor de druk, verspreiding of publicatie van dergelijke pamfletten. Het medisch attest dat u voorlegde, heeft betrekking op een incident dat in maart 2011 in België plaatsvond. Het vermeldt niets over de problemen die u in Belarus zou gekend hebben.

U kon daarentegen geen bewijzen met betrekking tot uw studies (en met name uw ontslag van de universiteit), uw politieke sympathieën, de vervulling van uw militaire dienst of uw medische keuringen voorleggen. U legde evenmin bewijzen voor van de ernstige medische problemen die u zou hebben gekend als gevolg van de door u aangehaalde vervolgingsdaden. Zo verklaarde u naar aanleiding van uw verschillende problemen in uw land een hersenschudding te hebben opgelopen, hematomen aan uw achterhoofd alsook verwondingen aan uw gezicht en tanden (CGVS, p. 24). U legde verder ook geen bewijzen voor van de problemen en huiszoekingen die uw ouders de voorbije tijd zouden hebben gekend. Bovendien kan u niet hardmaken dat de weigering van uitstel van uw militaire dienst iets te maken heeft met uw politieke sympathieën.

Tijdens uw gehoor verklaarde u dat u in Belarus over verschillende attesten, bewijzen, papieren over huiszoekingen en convocaties zou beschikken. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal ondanks zijn aandringen echter nog niets ontvangen (CGVS, p. 10). U legde geen enkel ander document voor om de problemen die u in Belarus gekend heeft, te staven. U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat de problemen die u beweerde gekend te hebben, daadwerkelijk plaatsvonden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw Belarussisch paspoort in Grodno achterliet, hoewel het nog geldig was op het moment van uw vlucht. U beweerde dat u voor uw vlucht uw paspoort thuis niet meer kon ophalen (CGVS, p. 10-12). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw Belarussisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Daarenboven is het opvallend dat u pas in maart 2011 uw asielaanvraag heeft ingediend. U verklaarde immers dat u al in maart 2008 in België bent aangekomen. In 2009 werd u door de politie in Bergen opgepakt. U beweerde dat u toen een asielaanvraag indiende. Volgens u werd uw asielaanvraag echter niet behandeld. U vermoedde dat het om een misverstand ging en dat u verkeerd begrepen werd (CGVS, p. 13-14). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u helemaal geen asielaanvraag heeft ingediend in 2009. Het feit dat u drie jaar in België verbleef zonder een asielaanvraag in te dienen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u altijd al voor uw veiligheid hebben gevreesd en gezocht worden in uw land ernstig aan (CGVS, p. 10, 23-25).

U beweerde dat u niet vroeger een asielaanvraag indiende omdat u niet wist dat die mogelijkheid bestond. U was bang dat u onmiddellijk naar huis zou gestuurd worden en stelde dat u niet wist dat er asielprocedure bestond of dat die procedure onduidelijk was (CGVS, p. 23-24). Van een student bedrijfsbeheer, die bovendien examens politicologie aflegde (CGVS, 5 en 15), kan evenwel verwacht worden dat hij op de hoogte is van het bestaan van asiel en dat hij op zijn minst de nodige stappen kan ondernemen om hierover meer te weten te komen. Bovendien blijkt dat de ouders (N. K. en N. A. (o.v. 5.044.691) van uw verloofde, die u volgens de brief die ze schreef en die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde al twee jaar zou kennen (zie document 6 in groene map), reeds in 2000 asiel

vroegen in België. Deze omstandigheden brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Belarus naar België. U verklaarde dat u verborgen in een vrachtwagen van Grodno naar België reisde (CGVS, p. 12-13). U was tijdens deze reis enkel in het bezit van uw rijbewijs (CGVS, p. 12). Onderweg tussen Belarus en België zag u de deuren van de vrachtwagen opengaan maar werd u niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 13).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengenzone verstoort in een voertuig te betreden, zonder opgemerkt te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoort, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor wordt het vermoeden dat u uw Belarussisch paspoort, waarvan u verklaarde het in Belarus achtergelaten te hebben (CGVS, p. 10-11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties nog versterkt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat u verklaarde dat u ook in Grodno eens gearresteerd werd. Dit gebeurde in 2005. U werd toen één dag vastgehouden en mocht daarop gaan. U stelde echter dat dit gebeurde omdat u scheldtaal zou gebruikt hebben (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat dit incident voor u niet de aanleiding vormde om uw land te verlaten.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het laatste door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw rijbewijs) is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Dit document bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker heeft een “Beroep tot nietigverklaring van een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en van een bevel om het grondgebied te verlaten (sic)” en een “Vordering tot schorsing van dezelfde beslissing” ingediend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Wit-Rusland te hebben ontvlucht omdat hij er vervolgd werd enerzijds omdat hij geweigerd had zijn dienstplicht te vervullen en anderzijds omdat hij er politiek actief was en oppositie voerde tegen president Lukaschenko. De asielaanvraag werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas nu hij zijn asielmotieven niet staft en zijn verklaringen bovendien behept zijn met talrijke vaagheden en onwetendheden.

3.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Belgische asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de asielinstanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit enkel een kopie van een rijbewijs neer. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker beweert dat hij tevens beschikt over een geboorteakte die *"bevindt zich bij mijn advocaat hier in België"* (verslag DVZ), op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dit stuk binnen de week te zullen overmaken (gehoorverslag CGVS, p.11), wat hij echter heeft nagelaten te doen. Hij zou verder ook over een paspoort beschikken maar legt dit evenmin neer daar hij het achtergelaten zou hebben in Wit-Rusland omdat hij *"dringend moest vertrekken"* (gehoorverslag CGVS, p.10). Verzoekers argument *"Het is bemerkwaardigd en onnaamelijk dat de tegenpartij doet als mensen die hun land in terror vluchten zouden tijd moeten nemen vooraleer te vluchten om tientallen stukken te verzamelen, en geschreven bewijzen te verzamelen van het asiel-relaas het is niet serieus"* is niet ernstig. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij nog vaak contact heeft met zijn ouders en zijn zus en hij zijn geboorteakte kon laten toezenden (gehoorverslag CGVS, p.4). Bovendien maakt hij niet aannemelijk illegaal gereisd te hebben, noch kan hij verklaren waarom hij voor een dure en gevaarlijke illegale reis zou opteren wanneer hij legaal kan reizen. Zijn bonte bewering dat hij naar België reisde *"in camion verstoopt achter stapel dozen"* (gehoorverslag CGVS, p. 12) kan bezwaarlijk overtuigen in het licht van de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat vrachtvoertuigen bij het binnenreizen van de Schengenzone onderworpen worden aan zeer grondige controles, waarbij bijzondere technieken als x-ray scans en micro-search worden gebruikt om versholene passagiers op te sporen. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoekers reisweg niet geloofwaardig is te meer nu verzoeker voorts geen nuttige gegevens aanbrengt die enigszins aantonen dat hij een dergelijke illegale reis werkelijk ervaren heeft. Verzoekers verklaringen komen op dit punt leugenachtig voor.

3.4. Voor zover verzoeker beweert Wit-Rusland te zijn ontvlucht omdat hij er gevisieerd werd door de autoriteiten nadat hij niet was ingegaan op herhaaldelijke verzoeken van de overheid om zijn dienstplicht te vervullen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn dienstweigering aantoont. Indien het vervullen van de dienstplicht een wettelijke verplichting uitmaakt die strikt wordt afgedwongen door de autoriteiten kan immers verwacht worden dat een oproeping om de dienstplicht te vervullen geschiedt op formele wijze door middel van officiële, schriftelijke oproepingen. Dit wordt door verzoeker zelf bevestigd waar hij de commissaris-generaal terecht verwijt dat van een rekrut niet verwacht kan worden dat hij de eigen naam van een majoor kent aangezien *"in het leger, rekent de graad, niet de privé-naam"*, en hij ook ter verhoor verklaarde dat hij oproepingen ontving *"van RC"* (rekruteringscentrum), en *"hij stelde zich voor als majoor"* (gehoorverslag CGVS, p.20-21). Verzoeker toont zijn dienstweigering echter op geen enkele andere wijze aan, noch staft hij dat hij zijn dienstplicht niet heeft vervuld of op legitieme wijze kon uitstellen. Dat verzoeker zich het rekruteringscentrum waardoor hij meermaals opgeroepen werd en dat hij meerdere keren zou bezocht hebben niet herinnert, ondermijnt verder de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden dienstweigering. Verzoekers opmerking dat *"een persoon die wordt elders tegen zijn wil gebracht kan nooit volledige kennis tonen van de wegen om daar te gaan"* gaat overigens in

tegen zijn eerdere verklaringen dat hij na een oproeping zelf naar dit rekruteringscentrum zou zijn gestapt en er een medisch attest overhandigde aan het secretariaat (gehoorverslag CGVS, p.21). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde dienstweigering.

3.4.1. Hoe dan ook, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas benadrukt de Raad dat dienstweigering niet kan leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus wanneer de asielzoeker weigert zijn dienstplicht te vervullen louter uit afkeer voor de militaire dienst, om persoonlijke redenen of uit vrees voor de strijd. Verzoeker verklaart ter terechtzitting tot tweemaal toe dat hij op zich niet tegen de legerdienst is. Ook uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vooral het beëindigen van zijn studies aanklaagt waardoor hij niet langer uitstel van legerdienst verkreeg. Verzoeker haalt aldus enkel persoonlijke praktische redenen aan die geen uitstaans hebben met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens zijn ras, religie, nationaliteit, of het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Hij toont evenmin aan het voorwerp te zijn van een onevenredig zware bestraffing voor de dienstweigering op voormelde gronden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 168-169).

3.5. Verder steunt verzoeker zijn asielaanvraag op de activiteiten die hij zou hebben ontwikkeld als politiek opposant. Verzoeker toont echter evenmin aan dat hij enigszins politiek actief was. De verklaring van M.H., een vriend van verzoeker die verklaart samen met verzoeker te hebben deelgenomen aan een manifestatie waar zij in conflict kwamen met de politie, is geen officieel stuk maar een loutere eenzijdige verklaring die klaarblijkelijk gesolliciteerd voorkomt. De overige neergelegde stukken, met name internetfoto's van manifestaties waarop verzoeker niet te zien is en een pamflet dat verzoeker zelf getekend zou hebben, kunnen evenmin aantonen dat verzoeker enigszins politiek actief was. Voorts wijst de commissaris-generaal terecht op verschillende onwetendheden in verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat zijn kennis van de politieke oppositie in Wit-Rusland tegen president Lukaschenko ontoereikend is te meer nu verzoeker verklaart naast economie ook politicologie gestudeerd te hebben aan de universiteit. Verzoeker beweert verder dat hij sympathisant was van een organisatie "Ratysha" doch verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen lid wenste te worden van deze partij, niet deelnam aan enige activiteiten van deze organisatie, geen functie of taak had binnen deze organisatie en "*niks gedaan*" (gehoorverslag CGVS, p.8) heeft voor deze organisatie. Hij zou aldus geheel op zichzelf politieke oppositie hebben gevoerd, door zelf getekende pamfletten te verspreiden en deel te nemen aan een betoging en dit naar aanleiding van zijn contacten met een lerares die hij niet nader kon toelichten en die hem informeerde wanneer de manifestatie plaatsvond. Verzoekers betoog dat "*de sekretaressen die politieke opinie tonen maken geen publiciteit over hun eigen familienamen vrees, terror en stilte gaan in deze landen samen; de CGVS denkt ten onrecht dat in Belarus een brede opinievrijheid zou staan dat is niet waar; wie tegen Loukachenko spreekt laat zij eigen familienaam niet kennen*" is in strijd met zijn verklaringen ter verhoor dat hij zich haar naam niet kon herinneren (gehoorverslag CGVS, p.8). Hoe dan ook, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen "politieke sympathieën" (gehoorverslag CGVS, p.6) te hebben, hij wou zich niet aansluiten bij een organisatie en was enkel op zelfstandige, amateuristische en uiterst beperkte wijze, politiek actief. Daargelaten de geloofwaardigheid van dergelijke losse verklaringen maakt verzoeker dan ook geenszins aannemelijk dat hij over een politiek profiel zou beschikken, laat staan hiervoor door de Wit-Russische overheid zou worden gevisieerd als politieke bedreiging voor het regime. Verzoekers verklaringen komen over de ganse lijn verzonnen voor.

3.6. Tenslotte haalt de vaststelling dat verzoeker jarenlang verbeidde asiel aan te vragen en pas een asielaanvraag indiende toen hij gearresteerd was en geconfronteerd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuit. Verzoekers loutere bewering dat hij al in 2009 een asielaanvraag indiende vindt geen grondslag in zijn dossier. De brieven van familie en kennissen inzake verzoekers leven in België zijn niet dienstig in onderhavige procedure en doen evenmin afbreuk aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde nood aan internationale bescherming.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Waar verzoeker meent dat *“Ingeval van uitvoering van de kestieuze beslissing zou eindelijk de verzoeker naar Belarus terug gebracht worden”* benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere argumenten aan. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Wit-Rusland een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK